

LARROSA ETA KLABELIÑA.

(ROSARIO ARTOLA-RI)

Baratz batian nintzan
 Sartu goiz batian,
 Larros aundi bat nuben
 Ikusi aurrian:
 Eta aren onduan
 Klabeliñ gorriya,
 Zeñak baziruriyen
 Pišpolin chikiya;
 Larrosak gallendurik
 Begiratzen ziyon,
 Burla besterik goitik
 Egiten etziyon;
 Esanaz—¿aiñ kaskarra
 Zertan ago orla,
 Uste alde onduan.
 Nik i nai autala?—
 Klabelinchua umill
 Zeguen artian,
 Bañan eraso ziyon
 Arrabi guztian;
 —¿Zer ari aiz esaten
 Larros ganbeluba,
 Iretzat ez alde or
 Naikoa lekuba,
 Panparroikeri oyek

Laster joango zaizkik,
 Ire atzen orduba
 Ikusikoyat nik;
 ¿Ez aldakik chikiya
 Ni izanagatik,
 Fin ta zimel arkitzen
 Naizela oraindik?
 —Iñilik ago chañar
 Berritsu petrala,
 ¿Uste aldeak nik aña
 Iraungo dekala?
 —Laster esango diat
 Zein geran geyago,
 Burla egiten lanik
 Ezdek ik izango;
 Aize kolpiak azkar
 Au purrukatuko,
 Eta arrokeriyak
 Zaizkik bukatuko.—
 Esan zuben bezela
 Aizien indarrak,
 Lurreratu zituben
 Bere orri danak.

. . . . .

Gizon aundiyak ere
 Beñere burlikan,
 Ez dezazute egiñ
 Chikiyakgatikan;
 Larrosak jartzen digu
 Argiya aurretikan,
 Nai badezutu artu
 Ejenplo onikan,
 Ez inoiz segitzeko
 Aren biderikan.

FELIPE KASAL OTEGI.

